

FM 2015/23

29. april 2015

Michael Rosing

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi på organiseret vis kan realisere, at det at gøre en god gerning overfor andre og være med til at løfte samfundet, hvor formålet ikke er at skulle blive gengældt og få løn, igen bliver en vane i samfundet.

(Inatsisartunut ilaasortaq / Medlem af Inatsisartut Vivian Motzfeldt, Siumut)

(1. behandling)

Fra gammel tid har det altid været sådan at vi hjalp hinanden. En af de smukkeste grønlandske traditioner er kødgaver. Det er næsten utænkeligt at komme hjem fra fangst uden at give en stor del af fangsten til familie og venner. Den tradition er på vej væk med indførslen af penge økonomien. Fangst er pludseligt blevet en handelsvare i stedet for noget som alle havde en traditionel pligt til at dele.

På samme måde har det velfærds system som vi har overtaget fra den danske socialdemokratiske model erstattet den måde man før i tiden selv tog sig af sig selv og sin familie. Men bagsiden af det stats styrede velfærds system er at vi i en næsten uhyggelig grad har underlagt os selvstyret. Vi tager kun en uddannelse hvis selvstyret betaler for den. Vi forventer at selvstyret forsyner os med en bolig. Vi forventer at selvstyret sørger for at der er et velbetalt arbejde til os. Og vi forventer at selvstyret sørger for el vand og varme til en fornuftig pris.

Denne forventning til at vores liv bliver tilrettelagt i detaljer står i stærk kontrast til den selvstændigheds-retorik som hidtil har præget den politiske debat i Grønland. I Demokraterne mener vi at den individuelle frihedsfølelse er vigtigere end en lidt teoretisk statsretslig frihed som den enkelte borger ikke mærker meget til. Det er derfor vi ikke bryder os om den altdominerende rolle som selvstyret har. Det er derfor vi mener at en lang række områder skal liberaliseres så det enkelte menneske selv har frihed til at indrette sit eget liv som det ønsker.

Samtidigt med at selvstyret er alt domminerende i vores liv har vi de seneste år gang på gang oplevet hvordan den politiske retorik har gravet grøfter imellem samfundsgrupper. Byer imod bygder, de små byer imod Nuuk, Fiskere og fangere imod lønarbejdere, og den gamle travet der altid er god for nogle billige points, dansktalende imod de grønlandsk talende. Så længe vi bliver ved med at grave grøfter vil villigheden til at gøre noget godt for andre mindskes. Vi har brug for en ny måde at italesætte Grønland som en samlet nation hvor vi glæder os over vores forskelligheder i stedet for at problematisere dem.

Demokraterne er et socialliberalt parti. Vi tror på at staten, eller i Grønlands tilfælde selvstyret, skal træde hjælpende til når det enkelte menneske har brug for hjælp. Men vi mener ikke at det betyder at selvstyret skal styre alt i den mindste detalje. Vi tror på at det enkelte menneskes lykke afhænger af at man hver især kan gøre noget for at forbedre sit og sin families liv. Og vi tror på, at hvis vi skal bevæge os hen imod et samfund hvor den enkelte tager initiativ til at forbedre sit eget og andres liv ved frivilligt arbejde så kan vi ikke samtidigt styre alt ovenfra.

Med disse ord takker vi for en god debat